Ч. 207. Пятниця 1 жовтня (18 вересня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

— РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(42 засїданє І. сесиї ІХ. періоду).

Ві второк відбуло ся соймове засїданє при дуже слабій участи послів. По відчитаню петиций мотивував пос. А. Старух, в заступстві посла Й. Старуха наглячі внесення в справі уділення запомог погорільцям в Поручині і Будилові, а п. ґр. Генрик Бадені нагляче внесенє в справі 10-тисячної запомоги для погорільців в Радехові. Внесенє передано буджетовій комісиї для полагодження в 12-тидневнім речинци.

Відтак правительственний комісар радник Двора Чежовский відповідав на інтерпеляциї. На інтерпеляцию пос. Олесницкого — засуджуванє населення над Сяном за шкоди пороблені на реґуляцийнім терені — відповів правительственний комісар, що покарано лиш не богато осіб і то малою гривною, а відгородженє реґуляцийного терену, якого домагає ся інтерпелянт, не єсть обовязкове. На інтерпеляцию пос. Старуха і Олесницкого про пізне полагодженє рекурсу кандидата учительского против презенцийної служби відповів прав. комісар, що петент не вніс подання до компетентної власти. На інтерпеляцию пос. І. Сандуляка в справі невиданя робітничих книжок робітникам з Яблониці (пов. Надвірна) відповів правит. комісар, що робітники не сповнили бажаних условий. На інтерпеляцию посла Олесницкого в справі Шевченкового концерту в Сокали, відповів правит. комісар, що на сей концерт староство дало дозвіл, але вилучено з его проґрами відспіванє кількох національних пісень, бо не предложено текстів взглядно перекладів. Коли мимо того хор відспівав „Ще не вмерла Україна", то староство наложило на о. Мартиновича, яко голову комітету концертового 100 К гривни, а Намістництво затвердило рішенє, знизивши гривну до 80 К. На кінци вияснював правит. комісар у відповіди на інтерпеляцию п. Макуха, чому управа державних лісів замкнула в однім селї дорогу через ліс.

Пос. др. Олесницкий зажадав відкритя розправи над відповідю, котру дав правительственний комісар що до караня населення в надсяньскій области реґуляцийній. Звертаючи увагу на те, що тут ходить не тілько о населенє Перемищини але загалом о всїх селян, що живуть в областях реґуляцийних, надіє ся, що его внесенє буде приняте. Внесенє се поперто, але при голосованю оно перепало.

З черги зажадав розправи над відповідию що до поступования надвірняньского староства з робітничими книжками пос. др. К. Левицкий, вказуючи на надужитя, яких допускають ся староства супротив зарібників при виданю книжочок. Внесенє се також поперто, але при голосованю відкинено.

Пос. др. Макух домагав ся розправи над відповідю правительств. комісаря в справі покараня о. Мартиновича за те, що він не перешкодив відспіваню на Шевченковім концерті гимну „Ще не вмерла Україна!"

Правит. ком. рад. Двору Чежовский оправдує сокальского старосту тим, що о. Мартиновича засуджено не за відспіванє гимну „Ще не вмерла Україна", але за відступленє від проґрами концерту.

Внесенє пос. Макуха поперто а п. Маршалок зарядив голосованє. При обчисленю голосів показало ся, що на сали було всего 65 послів, отже не було комплету; тому п. Маршалок замкнув о год. 11½ засїданє, назначивши слідуюче на нинї рано.

Вісти політичні.

З краєвих соймів.

Як доносять з Праги, розвязанє ческого сойму має послідувати нинї, або найпізнїйше

---

9)

Дитина.

З нїмецкого — А. Г. Ґрефе.

(Конець).

Пане Дитрих — говорив Кей — не хочу вам докоряти, але мушу таки конче жадати, щоби ви менї сказали, хто тота дитина?

Недужий лежав ще якийсь час нїби спокійно, відтак нараз взяла его злість і він підніс ся. — Дитина — дитина! — крикнув він охриплим від внутрішного зворушеня голосом.— Всюди і завсїгди лїзе она менї в дорогу! Щей тепер в моїй послїдний годинї! Хто она? Таж то Маріянів син, син вашої доньки Олени! Ви то преці вже самі знали! Чогож ще питаєте?...

— Чомуж ви то зробили, — питав Кей дальше.

Недужий сїв на постели, віддихаючи тяжко.

— Чому? Ну, чому? — Ви, пане, старі, вам приходить вже конець житя, великі пристрасти вже далеко поза вами. Дитина була від першого дня найбільшим моїм ворогом. Давнїйше жив Мариян лиш для нас, для своїх обох братів. Доробив ся був величезного майна, а ми були бідні; але він старав ся о нас мов батько. Відтак оженив ся — прийшла на сьвіт дитина. Я держав єї до хресту і моїм іменем єї назвали. Відтак умерла матір, небавком опісля впало на Маріяна нещастє і від тої пори зненавидів я дитину, бо она станула між нами а величезним майном брата. Мене зробили опікуном. Пане, знаєте, що то значить управляти чужими грішми, видїти, як они щораз більше ростуть, а при тім стояти майже з порожними руками. Я був здоровий, честолюбивий, захланний на гроші — не для себе, пане, вірте менї! Але для моєї молодої жінки, котрій хотїв би я був рай тут на земли зробити, щоби мене любила, а я міг їй ледви то дати, чого їй конче було потреба. Я був легкодушний як той грач, що ставить все на одну карту. Але мою жінку любив я, як лиш може чоловік любити. — Ходи сюди, Феліциє, ходи зовсїм близенько! Так. Говори за мене, дитинко, бо я вже не годен.

Ледви ще дихаючи, спер він свою голову об єї плеча, а она зачала говорити: Він не був злим чоловіком, вірте менї, лиш гроший ему дуже хотїло ся, а то ізза мене. Але там в Америцї не мав так само щастя як і его молодший брат Фриц, що приїхав там був перед двома роками. Лиш найстаршому гроші самі лїзли в руки. А в завіщаню не знайшло ся нїчо для братів, цїле майно спадало на дитину. Ну, та й хибаж дивота, що він зненавидів дитину? Ох, пане, простіть ему!

— Дай спокій, Феліциє! Не проси — перебив їй недужий. — Я похибив—як далеко, то буде той судити, що над нами.

— А відтак прийшла ся хороба очий — розповідала Фелїция дальше і він мусів їхати до специялїста від сеї недуги до Відня. А що ми мали й малого Оттона до вас відвезти, то ми й поїхали. Бог сьвідком, що ми тодї ще не наміряли нїчого злого. Фриц поїхав також з нами. Хотїв побачити свою жінку і свою дитину.

На то приступила й Мария Дитрихова до постелї і дрожачим голосом відозвала ся: Ти то не знаєш так розповісти, як то було. Пригадуєш собі, як то ви скорше приїхали, як ми сподївали ся, бо я ще телеґрафувала до вас до Гамбурґа. А мій малий Фрицуньо такий був дуже хорий і так від давна а мене брав такий страх. Отже ви приїхали і мешкали у мене. А відтак твій чоловік закликав лїкаря-специялїста — ну, а відтак —

І она закрила собі лице обома руками та зачала плакати.

— А малий Фриц помер — відозвав ся недужий слабим голосом. — То було нещастє, мій пане. Я побачив неживу дитину перед собою і менї прийшла гадка. Кляну ся вам, що аж в сій страшній хвили прийшла менї до голови гадка: Як би то тамта дитина померла замість сеї, то ми були би богачами! Отже я намовив брата. Коли лїкар прийшов, казав я братови і его жінцї вийти з комнати та показав докторови метрику і папери Оттона замість Фрицових. Помершої дитини нїхто більше не видїв. Я сам відвіз тіло до шпиталю і розпорядив що потреба і там поховали Фрица Дитриха замість Оттона Дитриха. То лиш сам один всему винуватий, пане!

Недужий ставав щораз більше неспокійний. Лице его поблїдло і натягнуло ся і він

по суботнїшнїй радї мінїстрів. Маршалок уважає свою задачу посередника між сторонництвами за покінчену. Чеські аґрарцї супротив того, що сесия ческого сойму не удала ся, заповідають безвзглядну демонстрацию в парляментї зараз по его скликаню. О дальшій участи ческих послів в конференциях з бар. Бінертом, на погляд ческих часописий, нема бесїди. Вчера вечером відбуло ся повне засїданє нїмецких послів, котрі одподушно заявили ся за внесенем п. Еппінґера висказуючим погляд, що жаданя Чехів суть неможливі до принятя і складаючим вину за те, що не прийшло до порозуміня, на Чехів.

На вчерашнїм засїданю моравского сойму відповів намістник на кілька інтерпеляций в справі проволїканя реґуляциї ріки Морави. Намістник заявив, що та реґуляция проволїкає ся в наслїдок становища сойму долїшно-австрийского, котрий мимо супротивленя представителя правительства не хоче признати на реґуляцию ніяких фондів доси, доки не буде розпочата будова каналу Дунай-Одра.— Відтак вів сойм дискусию над внесенем п. Кадлечка в справі рівноправности ческого і нїмецкого язика на зелїзницях.

В каринтийскім соймі пос. Анґерер поставив внесенє, взиваюче видїл краєвий, аби в найблизших днях предложив проект реформи виборчої до сойму і до рад громадских в Каринтиї. Пос. Айх, социялїст, заявив ся за тим внесенем, висказуючи надію, що бодай в містах через утворенє IV. куриї буде дане робітникам право голосованя. Внесенє п. Анґерера передано комісиї.

В стирийскім соймі, словіньский посол Корошец поставив внесенє о заведеня загального, тайного, рівного і безпосередного права голосованя до сойму і при тій нагодї виголосив довшу промову. В голосованю внесенє его передано 35 голосами против 34 комісиї полїтичній. — Социялїст п. Резель поставив подібне внесенє, а в своїй промові виступив дуже остро против Словінцїв за те, що в Відни довели своєю обструкциєю до замкненя парляменту. В часї тої промови Словінцї голосно протестували.

Новинки.

Львів, дня 30-го вересня 1909

— Іменованя. П. Мінїстер торговлї іменував контрольора почтового, Евгенїя Калиновского в Новоселици старшим управителем почтовим.

— Комісия іспитова для риґорозів медичних. П. Мінїстер просьвіти в порозуміню з п. Мінїстром для справ внутрішних іменував на львівскім унїверситетї: правительств. комісарем краєвого референта санїтарного ради. Двору дра Йос Меруновича, его заступником інспект. санїтар. дра Здисл. Ляховича; — коекзамінаторами при II риґорозум: надзв. проф. унїверс. дра І. Раціньского і дра Генр. Гальбана, титул. надзв. проф. дра Йос. Вічковского; коекзамінаторами при III риґорозум: звич. проф. дра Володим. Лукасевича і титул. надзв. проф дра Григ. Зембіцкого, дра Іл. Шрама і дра Вол. Билїцкого.

— Замкненє стрийскої вистави. Ві второк дня 28 с. м. відбуло ся торжественне замкненє першої нашої хлїборобскої вистави в Стрию, хоч ще вчера можна було єї оглядати, а то головно для того, що — як ми то вже доносили — пос. др Олесницкий заповів телєґрафічно прибутє численної ґрупи послів соймових. В наслїдок того комітет рішив не розбирати вистави, але закритє єї таки відбуло ся день перед тим. Голос дзвонів виставлених на виставі дав о 5 год. по полудни знати, що надійшла хвиля замкненя вистави. Всї присутні і всї місцеві дїячі вібрали ся у великій сали, а до них промовив о. Нижанковский:

„Ся хвиля — говорив бесїдник — наповняє нас гордістю. Замикаємо виставу, якою показали ми нашу здатність до культури, яка є наглядним доказом, що нїхто не сьміє нас уважати якимсь меньшевартним елементом. Дальше дякував бесїдник всїм тим, що своєю працею причинили ся до вистави. Отже передовсїм п. Олександрові Дензисови Сембратовичеви, який піддав ідею вистави і найбільше причинив ся до переведеня єї в дїло. На памятку сего дїла бесїдник іменем стрийскої громади підносить п Сембратовичеви скромний дар— золотий годинник з ланцушком. Лунають оплески. Кинули ся шукати п. Сембратовича, щоби передати єму дарунок, але сего скромного робітника народного, що доси всюди був де лиш було потреба его трудів і працї, не можна було в сїй хвили нигде відшукати. В дальшій своїй бесїдї дякував о. Нижанковский всїм, що своєю працею причинили ся до вистави, згадував всїх по імени, особливо же пп. дра Іляриа Бачиньского, Захарієва, Гутковского, Миклясевича, Бурбели, Палїєва, Жука-Ільченка, Щербаківского, та панї Бачиньску і Витковицку. Вкінци просить вибачення, коли кого поминув і ще раз зложив сердечну подяку всїм робітникам від найповажнїйших до наймеших. Відтак промавляв ще др. Іл. Бачиньский вказуючи на значінє вистави в економічнім розвитку нашого народу. По сїм виставу замкнено.

— Репертуар руского театру в Тернополи. Саля Міщаньского Братства. — Початок о 8 год. вечором. Білети продає Народна Торговля.

В суботу, дня 2 жовтня с. р. „Жидівка“, опера в 5 дїях Галевія.

В недїлю 2 жовтня с. р. „Маруся Богуславка“, історичні картини зі співами в 5 дїях М. Старицкого.

— До відома руского учительства. Десь в половинї липня оголосило в „Дїлї“ товариство „Взаїмна поміч учителів“, що отвирає для своїх членів рід гостинницї, т. зв. „Приют“, де би замісцеві члени прибувши до Львова за орудками, а змушені ночувати, могли знайти за малою оплатою вигідний нічліг. Будучи недавно у Львові, був я приневолений ночувати. Отже зайшов до товариства на ул. Скарбківскій ч. 33, де застав при працї дирекцию і сповістив, що маю замір переночувати. Сейчас завели мене до комнати для мужчин. Комната ясна, фронтова, обстава красна, постїль чиста, загально сказавши — все в порядку. Потім показали менї з осібним входом комнату для женщин. По вечері в містї вернув я до „Приюта“. Ліжко застав застелене, тому положив ся спати. Заснув я скоро, бо хотяй ул. Скарбківска лежить в середмістю, однак гуркоту міского там не чути. Рано служба приготовила що потрібне і я зібрав-

---

ледви ще дихав. В сїй хвили увійшов професор з сусїдної комнати і приступив до недужого, кинув оком на него і сказав: Головна річ вже залагоджена. Я просив би тебе, Ернесте, щоби ти вже закінчив розмову.

Кей ще лиш в послїдне відозвав ся до недужого і спитав: Чи хочете ще одно слово почути від мене?

Отто Дитрих лиш рушив рукою і промовив слабим, ледви слишним голосом: Не хочу комедиї помиреня!

Кей нахилив ся тодї до него і сказав: То ніяке помиренє. Але може лекше прийде ся вам розставати ся з сим сьвітом, коли вам скажу, що буду старати ся о вашу молоду жінку як зможу. Нехай не позістане без ніякої опори.

Лице недужого на хвильку розяснило ся і на устах появив ся слїд радїстного усьміху. Недужий підняв ще голову і сказав слабим голосом: Дякую вам! Простіть менї! — Голова его повалила ся на руки его молодої жінки, він ще звернув очи до неї і по словах: Фелїцие — моя голубко — уста его замкнули ся на віки, хоч він ще дихав і не міг сконати.

Ернест Кей вийшов до сальонику, де були й другі Мария плакала. — Все так було, як він розповів — сказала она — все правда.

— Але як то могло так стати ся, що ви всї так борзо згодили ся на таке обманьство? — спитала Едита.

Єму то було легко зробити. Ще заким лїкар прийшов, казав нам вийти з комнати а ми, я і мій чоловік, не знали, що з нами дїє ся. А Фелїция? Она як мала дитина робила, що він захотів або їй казав. Она не віддала ся за него з любови, але він єї пристрастно любив. А відтак коли лїкар вже був пізно і дитина була в шпитали, вже було за пізно. Ми не могли вже нїчого сказати. Мій чоловік, Фелїция, я і малий Отто перенесли ся до гостиницї. Щоби же утруднити всякі пошукуваня, казав нам наш шваґер перенести ся до иншого готелю, а мому чоловікови купив лїберию, щоби его нїхто не пізнав. Він бояв ся, щоби ви за ним не пошукували. Лиш то, що ви слабовитї, надавало єму трохи певности.

— А вжж були на похоронї своєї дитини? — спитала Едита.

Марія не відповіла зараз Крізь замкнені двері чути було, як хтось коло умираючого відмовляв молитви і голосний плач.

— Нї — відповіла Марія наконець — мій шваґер все сам залагодив, бо боявся. щоби я не зрадила его. А ми его слухали. Він мав надію, що подужає а тодї був би мій чоловік відобрав малого Оттова від Фельдманової а мій шваґер хотів его відвезти до Парижа або Льондону і там его виховувати. Я і мій чоловік не хотїли взяти дитини за свою, бо ми не могли би були єї як слїд виховати.

— Плян був не злий — сказав Кей, коли Марія замовкла. — Поправдї все дуже просто а покуса величезна. Ну, нехай его Господь Бог судить, але добре, що ми ще в пору приїхали.

— Отто і Фелїция — розповідала Марія дальше — коли віддали дитину Фельдмановій, поїхали аж до площі сьв. Стефана а звідтам пішли кусень дороги пішки. Відтак взяли фіакра і заїхали сюди, де під іменем „Куя з жінкою“ наймили отсї комнати. Аж прийшла нещаслива операция. Коли Отто довідав ся, що для него нема вже ратунку, зачав насамперед віджазувати на свою судьбу а відтак лиш думав о Фелїциї. Она мала все дістати, мала бути щаслива і богата.

В сїй хвили роздав ся з сусїдної комнати пошибаючий крик а професор Альмерс відчинив поволи двері.

— Вже скінчило ся! — сказав він поважно.

А там коло постелї стояла на колїнах молода вдовиця і плакала пристрастно. Коли Кей приступив до неї, крикнула з цїлої сили: Не піду! Лишіть мене коло него!

— Добре — сказав на то радник внешного суду — але кілька слів мушу вам сказати. — Вам, вашому шваґрови Францови і вашій шваґровій не стане ся нїчого. Дитина, розуміє ся, мусить лишити ся при своїх правах, о то я вже постараю ся а тут нехай судять вісший судия, той над нами.

Сказавши то, поклонив ся він і вийшов з Едитою із санаторії.

Ще того самого вечера явив ся Фриц Дитрих. Єму аві на думку не приходило втїкати. Смерть его брата, котрого він дуже любив, тронула его до самої глубини. Він здав свою судьбу зовсїм в руки Кея.

Опісля переходило богато депеш телеґрафом межи Віднем а Ню-Йорком. Отто Дитрих, малий спадкоємець великого майна, ожив знову а над гробом бідного Фрица Дитриха могла вже нещаслива матір без перешкоди плакати. Малий Отто переніс ся до свого дїда, котрому став сьвітлом сонця на его старі лїта.

Фриц Дитрих з жінкою і шваґровою вернув назад до Америки. Кей памятав о них і щедро їх запомагав. Нїхто вже не чув про них нїчого. І слїд пропав за ними, як пропадають слїди за тими безчисленними розбитками, що то їдуть за море жити там новим житєм.

шись, взяв книгу гостий, щоби вписати ся. На жаль спостеріг я в книзї, що дуже мале число осіб користає з „Приюта“. Не знаю, що за причина тому. Чи недовіре, чи може не знає нїхто про „Приют“, уладжений товариством для членів, котрі однак не користають з сего. Думаю однак, що на будуче „Приют“ не остане без гостий, котрі знайдуть там не лише дешевий а вигідний нічліг, але могуть там також зносити полагоджені орудки як також можна там, умучившись ходом, в кождій хвилї відпочати.

— Арештоване мантїя. В Кракові арештовано якогось мужчину, при котрім знайдено сьвідоцтво семінариї учительскої в Станиславові, виставлене на імя Николая Мойжешовича з Обертина і штампілії кількох польских і російских ґазет у Варшаві та инші річи. Арештований представляв ся всюди яко Зиґмунт Корсак або Курціюс і збирав для себе датки, яко для жертви російского правлїня. Слїдство викрило, що той Мойжешович із Станиславова, то выставий мантїй і караний злодїй з Варшави та називає ся поправдї Стефан Маршалкевич.

— Отворене „Сокола“. В Вощинцях, рудецкого повіта, відбуло ся вчерашного понедїлка величаве отворене нового сокільского гнїзда. З нагоди празника в дпусту в тім селї зібрали ся тисячі народа з сусїдних сіл, а з Висович і з Новосілок гост. прибули Соколи у відзнаках і з прапором та творили при водосьвятю і обходї почетні шпалїри. По церковній відправі зібрали ся місцеві селяни і Соколи з околиці в читальнї „Просьвіти“, де відбували ся перші загальні збори нового „Сокола“. Збори отворив місцевий парох радник С Кульчицкий, представляючи зібраним ґенезу основаня „Сокола“ і загріваючи їх до вступленя в его члени. Потім збори вибрали предсїдателем нарад о. декана А. Ковальского з Новосілок гост. Статут пояснив відпоручник зі Львова п. С. Ґорук, а потім промовляли ще оо Ковальский і Кульчицкий, о. пос. Онишкевич з Хишевич, селяни Соколи, Ів. Ручинщин з Новосілок гост. і Мих. Вільчинський з Вистович. Всї бесїдники представляли вощинецким селянам хосен з пожарного „Сокола“ і вказували на богато сіл полудневої Рудеччини, де рускі „Соколи“ так гарно розвивають ся. Потім вписало ся в члени нового сокільского гнїзда около 50 господарів і парубків, але є надія, що товариство буде мати поверх сотки членів, бо до старшини вибрано найсьвідомійших селян. Головою став вибраний дг. Тома Мужичук, церковний півець, а начальником стягу дг. Мих. Ваўшкевич. О радник С. Кульчицкий, вибраний членом ревізийної комісиї, обіцяв помагати „Соколови“ всіми порадами, бажаючи єму як найкрасшого розвитку. Збори закінчили ся відсьпіванем многолїтствія присутним гостям та гимну „Ще не вмерла Україна“ і „Маршу Соколів“.

— Дрібні вісти. По вчерашнім вічу в салї „Яд Харузім“, де обговорювано справу реформи виборчої і подїї з послїдного засїданя сойму (наложеня сокальским старостом кари 100 К за відсьпіване „Ще не вмерла Україна“) зроблено велику демонстрацию против т. зв. „Старорусинів“ (москвофілів) і вибито богато шиб в Ставропигії. Полїция арештувала кількох молодих людий. — Соймовий закон в справі установленя нової адміністрацийної громади „Сьвятий Йосиф“, яка повстала наслїдком парцеляциї Майдану середного в надвірнянськім повітї, одержав цїсарску санкцию. — Цїсар позволив, щоби в академіях ветеринариї у Відни і Львові ректори були вибирані колеґією професорів на дволїтний функцийний період і щоби прислугував їм титул „маґніфіценциї“. — П. Гумецка згубила в Ринку золотий ланцушок, вартости 60 К. — Шкарлятина ширить ся в громадах: Глуховичі аі Гаї, Клепарів, Ляшки муровані, Малехів, Лісиничі, Містки, Винники і Замарстинів.

— Напад Індиян на руских кольонїстів. О. Титла, руский сьвященник в бразилійскій державі Парана пише до радника Т. Реваковича у Львові: На рускій кольонії „Nova Galicia“, віддаленій від рускої кольонії Люцена 9 кільометрів, напало 8. серпня с. р. около полудня 5 Буґрів (Індиянів) на двох Русинів, братів Максима і Івана Кручкевичів, тодї, коли працювали в лїсї при стинаню дерева. Оба брати варили собі обід і хотїли ще перед обідом спустити одно дерево. Нараз перелетїла одна стріла і пробила Іванови удо ноги наскрізь. В тім самім часї була би пробила друга стріла гортань Максимови, якби не був відхилив ся; а так зірвала єму кусень підборідка, роздерла бороду до кости і застрягла в недалекім дереві. Іван проломив серед болю деревце стріли і відскочивши кілька кроків, стрілив два рази з пістолета до надбігаючих і виючих Буґрів і в тім зімлїв. Максим стріляв, але капслї спалили. Бачучи, що брат окровавлений, взяв брата, хоч сам був ранений, на плечі і ніс ще кільометр. Русини, що дальше о ¼ цм, працювали, розбігли ся, бо були без збруї; однак заклинаня Максима, щоби держали ся разом, опамятали їх. Тодї обох братів посаджено на конї і завезено до дому, де кров застановлено. Кількох Бразилїян удало ся на місце припадку зі збруєю, котрої нїколи від себе не відкладають. Шукали за стрілою, що застрягла була в дерево, але еї вже не було. Пропала сокира, пропали горнята з фасолею і мукою; все стало ся добичею Буґрів. Се третий випадок нападу Буґрів на Люценї. Перед 9 роками убили Буґри 19 Русинів. Перед 7—8 роками убили на самого сьв. Петра і Павла цїлу родину Русинів. Тут не поможе войско; лиш оборона власна. Наші Русини уважають себе безпечними з друками в руцї. Бразилїяни дивують ся, що Русини йдуть у лїси без доброї збруї. О Титла просив австрийского конзуля в Куритибі о збрую для Русинів, а навіть старав ся в ґубернії, щоби дала руским кольонїстам збрую або даром або бодай на сплату, але доси були еї просьби без успіху.

— Перші загальні збори філії Руского товариства педаґоґічного в Бродах відбудуть ся дня 18 жовтня с. р. в комнатах касинового товариства „Основа“ (дім „Самопомочи“) о год. пів до 2 ої по полудни. Порядок зборів: отворене, вибір першого видїлу, реферат про обовязки учителя взглядом свого народа та внески самих членів.

— Крамарский курс. Філїя „Просьвіти“ в Золочеві уладжує в днях від 7 го до 28 го жовтня 1909 р. крамарско-кассовий курс під управою Вп. Ярослава Литвиновича. Услівя: 1. Кандидат мусить вміти добре читати і писати. 2. Вік 16 до 45 лїт. 3. Практика в склепі або при касї. На курс, особливо крамарский, прийме ся і дївчат. Для біднїйших безплатне приміщенє, прилади для всїх даром. Зголошуватись до проф. М. Галущиньского в Золочеві.
Видїл.

Телеґрами.

Відень 30 вересня. „Fremdbl.“ пише: Одна з часописий помістила вісти о близьких змінах, які мають настати в дипльоматичнім тїлї. На основі поважних інформаций треба ствердити, що вісти ті суть зовсім хибні або передчасні. Доси має настати лиш одна зміна в дипльоматичнім тїлї а іменно має уступити ґр. Тури з Софії, котрий одержав вже урльоп на один рік. На его місце буде іменований бар. Гіскра.

Берно (моравске) 30 вересня. Міністер Жачек виїхав до Праги.

Ню-Йорк 40 вересня. Вільбур Райт відбув вчера два злети бальоном, котрі знаменито удали ся.

Констаптинополь 30 вересня. Часописи доносять, що амбасада російска повідомила Порту, що цар прийме турецке посольство в Лївадиї межи 5 а 6 жовтня. Посольство завезе цареви 6000 папіросів.

Мадрид 30 вересня. Цїле місто було вчера ілюміноване. Товпи людий переходячи улицями, підносили оклики в честь Іспанії і армії. Королеви, котрий показав ся на бальконі в своїй палатї, зроблено велику овацию. З провінциї і Мелїлї доносять о подібних манїфестациях.

Мадрид 30 вересня. Урядово доносять з Мелїлї: О 3 год. рано 500 Маврів острілювало іспаньский табор. Іспанцї відповіли на огонь і прийшло до острої стички, в котрій остаточно відперто неприятеля і змушено вступити ся. Іспанцї стратили кількох офіцирів і вояків.

Константинополь 30 вересня. Одна з часописий оголошує заяву походячу імовірно з кругів стоячих близько правительства, а містячу в собі важні подрібности о східній полїтицї Росиї. Інформатор тої часописи заявляє, що тепер ведуть ся в Петербурзї наради над російско-турецкою умовою. Вислїд буде для Туреччини користний. Росия бажає скріпленя Туреччини і удержаня мира, що уважає за можливе через заключене союза з балканьскими державами.

Курс львівский.

Дня 28-го вереесня 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	628·—	638·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	402·—	412·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	110·40
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	94·50	95·20
Листи застав. Тов. кред. 4%	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·10	94·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%	99·80	100·50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·40	94·10
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·30	94·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	116·—	122·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский)	55·65	60·85
Угорскі черв. хреста (Курс віденский)	35·25	39·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский)	67·—	73·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденский)	22·65	24·65
Joszif 4 кор. (Курс віденский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок німецких	117·40	117·60
Долляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні [illegible], під зарядом І. [illegible]. (Телефон ч. 537).